

Reportáž z ženské věznice

Je sedm hodin ráno a právě přijíždí vlak, který mě a mou třídu odveze do Světlé nad Sázavou, kam jedeme na exkurzi do ženské věznice. Cesta vlakem trvá asi hodinu a čtvrt a v 8:15 už vystupuji ve Světlé nad Sázavou. Do věznice je to z vlakového nádraží pěkný kus. Jelikož je zima a sněží, je cesta velmi úmorná a zničující. Za půl hodiny konečně vidím cíl naší exkurze. Oranžová budova se vůbec netváří jako vězení, spíše vypadá jako nějaká základní škola nebo něco takového.

Pomalou se blížím k bráně a začíná se mě zmocňovat zvláštní pocit, který je stále intenzivnější, když stanu u hlavního vstupu do věznice. Tak jako všichni musím projít kontrolou. Pan dozorcí mě a dvě spolužačky odvede do místnosti, kde jsou malé skříňky. Do jedné z nich si musím odložit tašku s mobilním telefonem a dalšími „zakázanými“ věcmi. Poté přistupujeme ke kontrole, tou naštěstí projdu úspěšně. Dozorci mi dá klíček od skříňky a postupuji dále. S třídou se scházíme v návštěvní místnosti, kde na nás již čekají dvě ženy, které nás budou věznicí provázet, popíší nám chod věznice a řeknou nám, co nás bude při exkurzi čekat. Jelikož je nás hodně, rozdělí nás do skupinek po osmi.

Moje skupina začíná prohlídkou na patře, kde jsou pracovně nezařaditelné ženy. Mám možnost vidět některé vězenkyně. Poté pokračuji se skupinou do běžného oddělení. Každé oddělení se skládá z pokojů, ne z cel, jak by si mohlo mnoho lidí myslet. Na patře je společné sociální zařízení a koupelna. Vše je hezky barevné a vůbec to tu nevypadá jako ve vězení, spíše jako v nějakém azylovém domě. Tedy až na to, že každé patro je zabezpečeno mřížemi a všechny vězenkyně jsou stejně oblečeny. Pokaždé, když vstoupím se skupinou na nějaké oddělení, okamžitě všechny ženy vyjdou ze svých pokojů a pozorují nás. Pokud vstoupím do nějakého pokoje, každá žena, co tam je, ihned vstane. Podle řádu věznice je zakázáno přes den sedět na posteli. Ze začátku mi to přijde trošku zvláštní, ale brzy si na to zvyknu.

Z běžného oddělení pokračuji do oddělení pro matky s dětmi. Mám možnost některé vidět. Děti zde mohou ovšem být pouze do věku tří let, poté jsou umístěny do dětských domovů nebo do klokánek, pokud nemají příbuzné, kteří by se o ně postarali. Toto oddělení je opravdu moc hezké, hlavně z toho důvodu, že tu jsou děti.

Z tohoto „krásného“ oddělení přecházím do bezdrogového oddělení, které se nachází v samostatné budově. Jsou zde umístěny ženy, které braly drogy, ale chtějí se své závislosti zbavit. Když vstoupím dovnitř, vidím zde mladé ženy do třiceti let. Jedna z nich se nás ujme a

celou budovu nám ukáže. Máme možnost nahlédnout i do pokojů, všechny jsou řádně uklizeny.

Zatím mám z celé věznice pocit, že je to spíše nějaký tábor, protože ženy mají možnost věnovat se mnoha aktivitám. Mají pokoje, žádné cely, osobně mi přijde, že mají k dispozici hodně velký luxus na to, že by měly pykat za trestné činy. Ovšem tento pocit brzy vystřídá úplně něco jiného. Dalo by se tomu říci i děs nebo strach, protože přicházím do oddělení, které je umístěno ve sklepě budovy. Říká se mu „díra“, jak mě a mou skupinu upozorní naše průvodkyně, umístí sem ženy, které se provinily proti řádu věznice. Je zde šero a místo pokojů vidíme cely. Není to moc dlouhá chodba, ale jde z ní hrůza. Možná už proto, že tu hlídají dvě dozorkyně. Toto je místo, které mi už připomíná věznici. Po stranách chodby jsou umístěny ocelové dveře s malými okénky. Paní průvodkyně nám dokonce dovolí nahlédnout dovnitř cely. Ze začátku u mě převládá velký ostych. K okénku se nikdo moc nehrne. Pomalu se blížím ke dveřím, že se podívám, když vtom nám jedna z dozorkyň řekne, že nám celu odemkne. Vyděšeně se na ni podívám, protože v cele je zrovna zavřená nějaká žena. Dozorkyně zpozoruje můj vystrašený pohled, ale uklidní mě, když řekne, že za ocelovými dveřmi jsou ještě mříže. Mám možnost vidět celou celu. Na jejím konci jsou mříže, ke kterým si musí vězenkyně stoupnout. Na pravé straně spatřím ocelovou postel bez matrace, připevněnou ke zdi. Za ní stojí židle a stolek a v rohu místnosti sociální zařízení. Dokonce nahlédneme i na dvorek, kde se zdejší vězenkyně procházejí. Toto oddělení mi připomíná typické vězení, jak ho znám z filmů.

Když vyjdeme z „díry“, uleví se mi. Nevím proč, ale měla jsem dole velmi stísněný pocit. Poté se scházíme se třídou opět před východem z věznice. Dámy, které nás provázely, se s námi loučí. Ještě nám popisují, jak fungují jejich čipové karty, a poté postupujeme opět ke kontrole. Znovu odevzdáme dozorcům občanské průkazy a jdeme ke skříňkám se svými věcmi. Dozorci nás vyprovází vtipnými poznámkami a já odcházím plná zážitků z této skvělé exkurze.

Honková Michaela, studentka 4. SOŠ